

Núm. de Protocol: 100086/2019
Núm. de Rotlle: TSJA-0000075/2020

AUTE 11-2021

PARTS:

Apel·lant: AREB

Representant: Sr. CPS
Advocat: BADIA ADVOCATS

Apel·lats: Sr. GZM

Sra. AHZ

Representant: Sra. EAM
Advocat: Sr. AGU

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: Sra. Elsa PUIG MUÑOZ
Sr. Bernard PLAGNET

Andorra la Vella, el divuit de març de dos mil vint-i-u.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist la sol·licitud d'aclariment de sentència a les actuacions número **TSJA-0000075/2020**, havent estat observades les prescripcions legals. És ponent la magistrada **Sra. Elsa PUIG MUÑOZ**, la qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació del Sr. GZM i de la Sra. AHZ va formular demanda en data 5 de desembre del 2019, contra la desestimació implícita de la petició que havien formulat el 06/06/2019, per tal que els seus actius dipositats a la X. (en endavant X) fossin traspassats a la entitat Y SAU, a la vista de la resolució del Consell d'administració de l'Agència Estatal de Resolució d'Entitats Bancàries (en endavant AREB) de data 13 de setembre del 2019, per la qual s'adopta, entre d'altres, l'acord de transmissió seqüencial de diferents actius i passius de la X a l'entitat Y SAU.

2.- La part agent va presentar escrit de desistiment el 18/06/2020, i la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, mitjançant diligència de 23/07/2020, en va trasllat a la representació de l'AREB per tal que en el termini de 8 dies hàbils, manifestés el que tingués per convenient.

3.- El 05-08-2020 l'AREB va presentar un escrit en el qual manifestà que no s'oposava al desistiment però que, tanmateix, procedia la condemna en costes a la part agent, inclosos els honoraris d'advocat i procurador.

4.- Per aute de 2 de setembre del 2020, el Tribunal de Batlles va considerar que el desistiment complia els requisits exigits a la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal, i va acordar clos el procediment, sense fer cap pronunciament en quan les costes.

5.- L'AREB va interposar recurs d'apel·lació contra el referit aute en considerar que s'havien d'haver imposat les costes a la part agent per la seva actuació temerària i de mala fe, compte tingut que en el marc del procediment contra la resolució de l'AREB de 10 d'octubre del 2016 va recaure sentència d'aquesta Sala Administrativa el dia 21/02/2019 (sentència núm. 12/2019 núm. de rotlle TSCA-0000XX/2018), que de manera clara recull que els agents coneixien que se'ls havia classificat com a "no traspassables", ja que feien referència a alguna reunió a l'oficina bancària entre els propis interessats, els seus representants i empleats de l'entitat financera, que tenia per objecte acreditar l'origen dels fons dipositats, i en aquest mateix sentit es va aportar diversa documentació, tot afegint que, en definitiva, no es podia concloure que hagués existit una indefensió material que justificués l'anul·lació de l'acte impugnat, i que els interessats coneixien de forma suficient les raons per les quals no es van

traspasar els seus actius a Y, i van aportar de fet diversa documentació encaminada a justificar l'origen dels fons, que en l'anàlisi de PwC es va considerar insuficient, conclusió que no s'havia desvirtuat en aquell procés.

També afirma l'apel·lant que aprofitar-se temeràriament del procediment per col·lapsar i bloquejar el sistema judicial i les administracions públiques no pot ser gratuït, i que, a més, les costes processals de l'AREB són sufragades amb diner públic.

6.- La representació del Sr. GZM i de la Sra. AHZ es va oposar al recurs d'apel·lació, tot relatant que la sentència d'aquesta Sala 12/2019 fou objecte d'un recurs d'empara, que el Tribunal Constitucional va desestimar mitjançant aute de 14/05/2019, i que posteriorment van interposar recurs de súplica, igualment desestimat (aute del 17/06/2019), per la qual cosa el 17/12/2019 van presentar demanda davant el Tribunal Europeo dels Drets Humans de la qual van desistir (no es diu en quina data).

També al·leguen que quan van presentar la demanda del present procediment al mes de desembre del 2019, no sabien la raó per la qual no se'ls considerava clients "traspassables", i que no va ser fins que, a finals dels mes de gener del 2020, en van tenir coneixement que existeixen unes diligències prèvies penals, núm. 8000XXX/17, seguides davant la Secció d'Instrucció Especialitzada núm. 1 de la Batllia, que van saber que el veritable motiu del seu "no traspàs" fou aquest procediment penal.

De tot això conclouen que no ha existit temeritat ni mala fe pel fet d'haver interposat el mes de desembre del 2019 la demanda de la qual dimana aquest recurs, per la qual cosa no poden ser mereixedors de les costes.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'única qüestió que es planteja en el present recurs és la relativa a la no imposició de costes a la part agent a l'aute apel·lat.

Així, la representació de l'AREB considera que des del mes de febrer del 2019 els agents ja coneixien el parer d'aquest Tribunal sobre la qüestió de si havien estat informats sobre els motius pels quals se'ls considera clients "no traspasables", i, en conseqüència, la demanda presentada al

mes de desembre del 2019 era temerària i en la seva actuació havia mala fe, per la qual cosa se'ls havia d'haver imposat les costes.

Tanmateix, com encertadament al·lega la representació de l'AREB, és constant la jurisprudència d'aquesta Sala Administrativa sobre que en aquesta Jurisdicció no regeix el criteri del venciment sinó el de la imposició només en el cas que el Tribunal apreciï temeritat o mala fe en l'actuació d'alguna de les parts.

Així, a la Sentència 12/2019 (causa TSJA-00000XX/2018) es recull anteriors pronunciaments sobre aquesta qüestió:

“Segon.- La qüestió que és objecte de debat en aquest recurs ja ha estat examinada en anteriors resolucions d'aquesta Sala (sentències 95-32, de 6 de setembre de 1995, 95-48, de 19 de desembre del mateix any, 96-04 i 96-05, de 19 de gener de 1996, entre d'altres) en les quals s'afirmava que el criteri del venciment objectiu, atesa la diferent posició en què es troben l'Administració i els particulars recurrents, no sembla el més adequat en el procés contenciós-administratiu, ja que pot retreure els ciutadans a l'hora de formular recursos contra aquella, de manera que cal atendre, malgrat la seva subjectivitat, al criteri de la temeritat o mala fe en la defensa de les respectives pretensions de les parts davant el Tribunal.”

Endemés, a la mateixa Sentència es manté que el criteri d'imposició de costes en supòsits de temeritat i mala fe és aplicable amb independència de la part –l'Administració o un particular- que resulta mereixedora d'aquesta imposició:

“Com s'ha dit al principi, el procés contenciós-administratiu es regeix, en matèria de costes, pel principi de la temeritat o mala fe, el qual s'aplica a totes les parts, amb independència de si es tracta d'Administracions públiques o de particulars. Resultaria un contrasentit aplicar en un cas l'esmentat principi de la temeritat i en l'altre el del venciment objectiu. Aquesta solució produiria una desigualtat entre les parts mancada de justificació raonable.”

Doncs bé, el cert és que un cop desestimat el recurs d'apel·lació resolt a la sentència d'aquesta Sala 12/2019, la part agent va intentar que aquesta decisió fos revisada pel Tribunal Constitucional mitjançant la interposició d'un recurs d'empara, procediment que va finalitzar per aute del 17/06/2019, i el 17/12/2019 van presentar demanda davant el Tribunal Europeu dels Drets Humans de la qual van desistir (sense que consti en quina data).

La part agent va presentar escrit de desistiment en les presents actuacions el 18/06/2020.

La seqüència d'aquests fets posa de relleu que quan es va presentar la demanda en aquest procediment –al mes de desembre de 2019- els agents mantenien encara la via de recurs contra la decisió expressada a la Sentència d'aquesta Sala 12/2019 davant el Tribunal Europeu dels Drets Humans, per la qual cosa no es pot considerar que la seva actuació pugui ser qualificada de temerària ni que incorre en mala fe, per la qual cosa procedeix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per l'AREB.

Segon.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, acorda:

Únic.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat pel l'AREB contra l'aute de 2 de setembre del 2020 dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament.

No fer imposició de costes.

Aquest Aute és ferm i executiu. En conseqüència, així ho acorden, manen i signen el Tribunal.